

Leszkay András bácsi Moha-meséje

Mohabrumm

Ötvestendős koromban egy nyári estén szüleink hazaértek budapesti útjukról, és átadták ajándékaikat Gyopár bátyámnak meg kisöcsémnek, Ugribugrinak. Gyopár kilencéves volt, építőköveket kapott, a kétéves Ugribugri pedig cintányéros pojacát. Énhozzám így szólt édesanyám: „Találkoztunk valakivel itt az erdőben. Azt mondta: Nagyon szeret téged, nálad szeretne lakni. El is jött velünk, bement a szobátokba, és most ott ül az ágyadon.” Kitaláltam, ki ül az ágyamon, boldogan rohantam szobánkba, magamhoz öleltem a nagy, barna mackót – majdnem akkora volt, mint én magam –, és megcsókoltam kedves, bundás ábrázatát. Szüleim, testvéreim akkor már mögöttem álltak, és édesapám ezt kérdezte: „Milyen nevet adsz neki?” Meghökkenett a kérdés: „Én semmilyen. Majd ő megmondja, mi a neve.” A mackó szája elé tartottam a fülem, gondolkodtam egy kicsit, és már tudattam is mindnyájukkal: „Azt mondta, hogy Mohabrumm a neve.” Édesapám megsimogattott, édesanyám megcsókolt. Ugribugri nevetett, Gyopár azonban – noha tudtuk ezt mindnyájan nélkül is – diadalmasan kijelentette... „Nem is igaz, hogy tud beszélni!” Édesapám csodálkozva, édesanyám elnézéssel, Ugribugri meg haragosan pillantott rá. Én nem törődtem vele, már azon törtem a fejem: szobánk melyik kuckójában rendezek be barlangszerű helyecskét Mohabrummnak, hogy minél jobban érezze magát.

Másnap, miután gyorsan megreggeliztem, siettem vissza a szobánkba, hogy minél előbb játsszam Mohabrummal. Leültem magammal szemben a szőnyegre és... és nem tudtam, hogyan játsszam vele. Előszedtem hát a vonatot, a tűzoltókocsit, az ólomkatonát, és megkérdeztem tőle: „Hova menjen a vonat? Milyen vonat legyen?” A

szája elé tartottam fülem, és már tudtam is a választ: „Kanizsára menjen, és gyorsvonat legyen.” Most már nagyszerűen játszottunk. Egy idő múlva édesanyám benézett hozzánk, és csodálkozott: „Hát te a vonattal játszol, nem Mohabrummal?” Ekkor már szinte szégyelltem új játszótársam előtt, hogy reggel még ugyanolyan játékszernek véltem, amilyen a vonat meg a tűzoltókocsi, és ezt feleltem: „Mohabrumm meg én együtt játszunk a vonattal.”

Délután beállított két unokatestvérem, Liszka és Puliszka. Liszka élénk, vihogós kislány volt, bátyuskája, Puliszka kövér, szuszogós kisfiú. Bemutattam őket Mohabrummnak: „Unokatestvéreim: Liszka és Puliszka”, s Mohabrummot őnekik: „Barátom: Mohabrumm”. Ezen azonban nevettek, elhúzták tőlem Mohabrummot, húzogatták egymástól, hozzányúlkáltak a szeméhez is, felfedezték, hogy átfordítható a karja, és csavargatták, mint valami verkliforgatót. Nem engedték, hogy visszaültessem barlangocskájába, hanem a fülénél fogva ugráltatták, és kiáltották: „Ugrálj, majom!” Persze üvöltöttem... „Ne a fülét fogjátok! És nem majom! Nem szeret ugrálni sem! Cammogni szeret! Adjátok ide!” De Liszka vihogott, Puliszka elégedetten szuszogott, és most már dobálták is egymásnak: „Ni, mekkorát ugrik! Na ugye, hogy majom!” Keservesen sírva fakadtam, és beszaladtam édesanyámért: szabadítsa ki a kezükből Mohabrummot.

Este pedig, miután lefektettem az én kedves barátomat, aggódva megkérdeztem tőle: „Nem fáj a szemed? Nem fáj a füled? Nem fáj a karod?” Szája elé tartottam a fülem, eszembe jutott Liszka és Puliszka hangja, arckifejezése, és már tudtam is, mit válaszol Mohabrumm: „A szívem fáj. Amikor látták, mennyire bánt téged, amit velem tesznek,

kacsintgattak egymásnak, örültek a bánatodnak. Az fáj nekem, hogy Liszka és Puliszka rossz.” Annyira megdöbbenett, amiről értesültem, s oly mélyen elgondolkodtam, hogy észre sem vettem: bejött édesanyám. Egyszer csak mellettem állt: „Még mindig búsulsz?” Felugrottam, és hozzásimultam: „Fáj a szívem. Liszka és Puliszka rossz. Mohabrummtól tudom.” Édesanyám komoly hangon felelte: „Ne mondj ilyent az unokatestvéreidről. Mohabrumm tévedett. Te is bántál már helytelenül játékszerreddel.” Csodálkozva néztem édesanyámra: „Játékszerrel igen, de nem mackóval!”

Már másnap reggel kiderült, hogy nem tévedett Mohabrumm. Édesanyám lent járt bevásárolni a völgybeli falucskában, s amikor hazajött, így szólt hozzám: „Nyugodj hát meg! Liszka és Puliszka most egy ideig nem fog eljönni hozzánk.” Csak évek múlva tudtam meg, hogy békakínzáson kapta rajta őket ezen a reggelen.

De máris felsötétlett egy másik gondom: az a komor tekintetű kisfiú, akit akkor még csak így neveztünk: „az új gyerek”. Ezen a délelőttön megint ott ácsorgott az erdőszélen, a házunkkal szemben, és mozdulatlanul bámult szobánk ablakára. Ez a gyerek csak néhány napja költözött Törpeházára a szüleivel, még a nevét sem tudtuk bizonyosan. Kisebb volt nálam, mégis nyugtalanított a viselkedése. Biztosra vettem: Mohabrumm kedvéért ácsorog ott már második napja, és többször is kileskelődtem, elmentem már. Eszembe jutott az is, hogy behívhatnám, de tudtam már, miként bánnak Mohabrummal, akik csak játékszert látnak benne, s ennek a gyereknek ráadásul nemcsak a tekintete volt sötét, hanem a keze is a masztosságtól. Délajt végre beborult az ég, láttuk, hogy óriási zivatar

lesz, szaladtunk hát haza mindannyian.

Mire hazaértem, már hullottak is az első csöppek, az új gyerek azonban ismét ott állt a házunkkal szemben, s úgy állt ott, mint aki nem is gondol rá, hogy fedél alá menjen. Odakiáltottam neki: „Gyere be hozzánk, ha már itt maradtál, hiszen mindjárt zuhogni fog, és amilyen csöpp vagy, elvihet a szél is.” Egyetlen szó nélkül lépegetett mellettem, és leültünk a konyhában édesanyámnál. A szobába, Mohabrumm közelébe nem akartam vinni, csupa maszat volt a keze akkor is. Édesanyámtól kaptunk süteményt, azt eszegettük, és szótlánul néztük a hajladozó, zúgó lombokat. De egyszerre csak megszólalt a kis vendég: „Igaz, hogy olyan nagyon szereted Mohabrummot?” Megkönnyebbültem. Hiszen ez a gyerek nem tekinti pusztán játékszernek, aki ilyen kérdez, nem ugráztatná a fülénél fogva. Letettem a süteményes tányért, és bementem a szobánkba, hogy kihozzam az én kedves barátomat.

De már egy pillanat múlva visszarohtam a konyhába, és rémülten kérdeztem édesanyámtól: „Hol van Mohabrumm?!” Gyopár arca szinte kivilágosodott az elégedettség derűjétől, s hogy azzal is nyújtsa élvezetét, lassan ejtegette a szót: „Ne dühöngj, öcskös, árt az egészségnek. Mohabrumm arra kért engem – mert hiszen nemde bár tud beszélni –, hogy vigyem el magammal, mutassam meg a barátainknak.” Akkor már szinte esti sötétség volt a zivatarfelhőktől, s ebben a pillanatban óriási dördüléssel kitört a vihar. Üvöltöttem: „És most hol van?! Miért nem hoztad haza?!” Gyopár arca már szinte ragyogott a sötétben a gonosz élvezettől: „Csöndesebben, öcskös. Ha volna benned testvéri szeretet, annak kellene örülnöd, hogy megázás nélkül hazaért a bátyád. Mohabrummot pedig azért nem hoztam haza, mert siettemben megfeledeztem róla. De légy nyugodt, semmi baja sem lesz. Ott feküdt a sziklánál, Mályva néni veteményese mellett. Amilyen okos mackó, biztosan a sziklához lapul. De ha megázik is egy kicsit, az sem baj. Te még úgyse fűrésztötted meg, amióta itt lakik.”

Édesanyám csodálkozva, fejét csóválva hallgatta Gyopár be-

szédét, én meg úgy éreztem magam, mint valami rémálomban. Nem a sima, finom bundácskáját féltettem Mohabrummnak, nem az bántott, hogy csatagos lesz. Hanem az a szomorúság fájt, amelyet most érezhet. Ott fekszik egyedül, elhagyatva a szikla mellett, úgy, ahogy odadobták, zuhog a szemébe a hideg zápor, csapkodnak körülötte a villámok, és senki sem törődik vele. Már rohantam is szobánkba, magamra kaptam viaszosvászon esőgallérokat, és az ablakon akartam kiszökni.

De édesanyám megsejtette szándékomat, besietett utánam, megragadta a karomat, és szigorúan megtiltotta, hogy elmenjek. Sírva fakadtam, könyörögtem, hiába. Nyugtatógatott, hogy jól érzi magát odakinn Mohabrumm – ezt persze nem hittem el –, és mutatta az ablakon át, hogy csak most kezdődik a zivatar nagyja. Végül pedig, hogy elterelje a figyelmemet, visszavezetett a konyhába: „Gyere, még nem etted meg mind a süteményedet.” Az új gyerek, mialatt benn voltunk, elment. Gondoltuk, megpróbál hazaszaladni a zivatar előbbi szünetében. Édesanyám kezembe adta ugyan a tányéromat, de nem csökkentettem, hanem szaporítottam a tartalmát a süteményre potyogó könnyeimel.

Egyszerre csak – két villámcsattanás között hallottuk – szaladó léptek alatt csikordult a kavics kertünk útján, és beszáguldott konyhánkba egy kistörpe. Hirtelenében fel sem ismertük benne az új gyereket. Most

ugyanis ingujjban volt, a kabátjába burkolva hozott valamit, mintha egy másik kistörpét cipelt volna. Egyenesen hozzám jött, levette a kabátját arról a valamiről, és a karomba adta Mohabrummot. Még villogtak és csatogtak a villámok, zuhogott a zápor, de a sötét felhők már lezúdultak, s most hirtelen ismét világos lett. Édesanyám száraz ingért, törülközőért szaladt az új gyerek számára, én meg úgy éreztem, illenék, ha most mentője karjába adnám Mohabrummot. De még ekkor is eszembe jutott a keze maszatossága, és rápillantottam. Elámultam: egészen tiszta volt. A sűrű, csapkodó zivatar lemosott róla minden maszatot. Amikor pedig már szárazon, az én ingemben üldögélt a konyhában, ölében Mohabrumm, úgy emeltem fel Mohabrumm mindkét karját, hogy őt is, engem is megöleljen.

Gyopár csúfolódott: „Fogadjatok testvériséget mind a hárman.” Mohabrumm szájához tartottam a fülem, aztán így feleltem: „Azt mondja Mohabrumm, hogy akik jók, azok fogadalm nélkül is testvérek.” Gyopárnak ez persze nem tetszett: „És Mohabrumm nagybecsű véleménye szerint én talán nem vagyok jó?” Ismét Mohabrumm szájához tartottam a fülem, édesanyám azonban intett nekem. Tehát csak ennyit mondtam: „Rólad most nem akar brummogni.” Gyopár elvörösödött, és gúnyos nevetéssel bement a szobába.

Az új gyerek nevét szándékosan hallgattam el idáig, noha már sokszor beszéltem róla nektek. Kökörcsin volt ő, így ismerkedtem meg vele, és így kötöttünk barátságot egész életünkre. Mohabrumm számtalanszor volt vendégségben nála hetekig is, tőle nem féltettem, mert hiszen szerette. Gyakran segített nekünk Mohabrumm, hogy megtudhassuk egy-egy új cimboránkról, milyen gyerek. Nem kellett egyebet tennünk, csak odavinnünk Mohabrummhoz, hagyunk, hogy foglalkozzék vele egy kicsit, és aztán Mohabrumm mindig tudatta velünk, jó gyerek-e, vagy rossz gyerek. Ti is megtudhatjátok társaitokról, hogy mifélek, ha megfigyelitek, miként bánnak egy mackóval.